

Tüntetés a napozóréten

2012 május 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Négy baloldali szakszervezeti tömörülés közösen tüntet május elsején a városligeti napozóréten. Biztos munkahelyeket, tisztességes megélhetést, elérhető és működő közszolgáltatásokat követelnek.

A gyűlésük után fórumot tartanak az MSZP, az LMP és a Demokratikus Koalíció politikusainak közreműködésével.

Formálódik a fűgefalevél-szövetség.

Ezek a szakszervezetek minden évben megszervezik a hangulatos majálisukat, idén is lesz sör, virsli, a gyerekeknek lufi és vattacukor. A fórumon ki lehet eresztetni a g?zt, lehet szidni a politikai ellenfelet a munkanélküliségért, a megélhetéshez kevés bérekért, a minimálbér?l megfizethetetlen rezsiért, a bérb?l és fizetésb?l él?k egyre nagyobb kiszolgáltatottságáért.

Szögezzük le: az önhibájukon kívül munka nélkül teng?d?knek joguk van ahhoz, hogy május elsején felhívják a figyelmet az emberi méltóságukat sért? helyzetükre. Mint ahogy a munkavállalók is jogosan teszik szóvá, hogy az Országgy?lés az új munka törvénykönyvében er?teljesen megnyirbálta a korábban szerzett vagy kiharcolt jogaikat, kiszolgáltatottabb helyzetbe hozva ?ket a munkáltatókkal szemben.

A magyarországi átlagos bérek – szakmánként tekintve – töredékei a nyugat-európai béreknek, furcsa módon leginkább emiatt számítunk még ma is versenyképesnek a befektet?i piacon. Ugyanakkor a megélhetés nálunk sem olcsóbb. Az élelmiszer, a lakásrezsi, a munkába járás költségei még a munkával rendelkezők jelent?s arányát képvisel? minimálbéren foglalkoztatottak körének jövedelmét is teljesen felemészti. Vagyis nem elég csupán egymillió új munkahely megteremtését célul kit?zni, arra is sokkal jobban oda kellene figyelni, hogy a kevés munkahelyért verseng? munkavállalók kiszolgáltatott helyzetével ne élhessenek vissza a munkáltatók megalázóan

alacsony fizetésekkel.

Miközben a kormány – nagyon helyesen – mindent megtesz azért, hogy a szociális segélyen tengődőket, az indokolatlanul leszázalékoltakat visszaterelje a munkaerőpiacra, aközben mintha nem fordítana kellő figyelmet azokra a jól képzett, életerejük teljében lévő fiatal és középkorú szakmunkásokra, értelmiségiekre, akik Mongóliától Anglián át Észak-Amerikáig keresik a boldogulásukat, mert itthon nem találták meg. Miközben évente sokkolnak bennünket a statisztikai adatsorokkal, amelyek rendre azt támasztják alá, hogy „fogy a magyar”, aközben egy-egy multinacionális vállalat komoly állami támogatással megnyitott, néhány ezernyi új munkahelyet teremt beruházásán túl alig van példa új munkahelyek tömeges létrehozására. Sőt, inkább gyárak bezárásáról, a közszférából történő elbocsátásokról lehet hallani.

A foglalkoztatás problémájának a megoldására csak széles társadalmi és politikai konszenzussal, több kormányzati ciklust átívelő programmal van remény. Ráadásul olyan szellemi és erkölcsi megújulás szükséges a cél eléréséhez, amely valamelyest felülírja a kapitalista piacgazdaságok „lényegét”, a profithajszolást. A termelőüzemek, a nagybirtokok, a nagyítóke hazai tulajdonosainak kellene elsősorban megváltoztatni a mentalitásukat abba az irányba, hogy az adójuk „optimalizálása”, a bérköltségeik csökkentése helyett most már fordítsanak egy kicsit több figyelmet arra is, hogy a profitot ne csak tőzsdéi és ingatlanspekulációkkal, ne csak szerencsejátékokkal, hanem piacképes termékek előállításával, termelésbővítéssel, vagyis új munkahelyek megteremtésével próbálják elérni.

Az emberi méltóság megéléséhez kulturális hagyományaink alapján szükségünk van a munkára. Akiket bármilyen okból kirekesztenek a dolgozók társadalmából, gondjaikkal magukra hagyva, azokat az embereket nem csupán a kenyérkereseti lehetőségük hiányát fosztják meg, segélyre, kegyelemkenyérre ítélve, hanem az önbecsülésüket is. A munka ünnepén figyelmünket rájuk vessük, ne a napozóréti hűzöngőkre.

mno.hu - Torkos Matild

Ajánló